

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam
Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis
Sacramentalis**

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt XVI. An celandam etiam illam quæ de aliorum peccatis pœnitens in
Confessione aperit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

150 IO. MALDERI TRACTATVS
virtute talis mutilæ siue imperfectæ forma-
liter Confessionis, qui cùm adhuc sensu &
loquela polleret, Parocho dixit hæc sola ver-
ba: Doleo de peccatis meis, quæso ab illo
me absolue in fine vitæ meæ. Cùm enim
potuerit integrè & speciatim peccata sua Sa-
cramentaliter confiteri, id neglexit, sed mu-
tilatè solùm & generatim est confessus.

At quæres, Quare quilibet fidelis non po-
test Sacramentaliter absolui, repetendo ab-
solutionem super Cõfessione quam vltimò
fecit, præsertim si eidem Sacerdoti sit con-
fessus, & ab eo absolutus. Respondeo: Quia
in nullo Sacramento potest forma cadere
sæpiùs super eadem materia proxima, sicut
non potest eadem hostia consecrata iterùm
cõsecrari. Ita post Medinam Suarez Tom. 4.
disp. 18. sectione 1. num. 7.

CAPVT XVI.

*An celanda etiam illa quæ de aliorum pec-
catis pœnitens in Confessione aperit.*

CONTINGIT frequenter à simplicio-
ribus pœnitentibus aliorum peccata a-
periri in Confessione, idque sine necessitate
vlla. Frequenter etiam id contingit culpâ
Confessariorum, qui tales monere deberent
non esse Confessionem officinam detractio-
num,

num, sed humilem sui ipsius accusationem. Reprehendendi, qui secundum veterem hominem querendo excusationem in peccatis, peccatorum suorum instituunt Confessionem, & non simpliciter dicunt, Comedi de ligno vetito; sed aliorum peccato inuoluentes suum, & quasi excusantes, dicunt, *Mulier, quam dedisti mihi sociam, dedit mihi de ligno, & comedi.* Offerunt isti non vitulum labiorum suorum Domino, sed vulpem, dum peccatum suum excusant per aliorum peccata, ut obseruat Innocentius III. *Serm. 1. in consecratione Pontificis. Disputat D. Bonaventura in 4. d. 21. vtrum in Confessione liceat alterius peccata referre; multumque improbat, si in excusationem sui aliorum peccata sine alia necessitate referantur; meritoque monet, Confessarios debere tales corripere, cum aliena peccata non sint in Confessione dicenda, nisi quatenus sunt propria. Et reprehendens Confessarios talia libenter audientes, aut etiam inquirentes, inter alia dicit: Confessores qui rumculos in Confessionibus inquirunt, & audiunt de aliis malum, & sustinent; vix autem numquam a peccato detractionis excusari possunt, & nesciunt mederi animabus, dum patiuntur eos qui veniunt ad medicinam, alios accusando sibi infligere vulnus graue.* Neque

vulpem offerunt, qui se in Confessione per aliorum peccata excusant.

enim est eadem ratio in proposito quæ est Confessionis quæ fit soli Deo; vbi etiam parentum aut populi peccata confiteri licet, exemplo Sanctorum: Dan. 9. Nehemias. in Confessione enim Sacramentali neminem debet pœnitens cum detectione personæ accusare, nisi seipsum. Contritio itaque & satisfactio etiam ad aliena peccata se extendunt, de quibus dolemus, & quibus delendis quoad pœnam satisfactiones aut satisfactoria nostra opera applicamus; sed Confessio similiter ex charitate non fit de peccatis alienis. Cùm enim pœnitens non teneatur proprium nomen Confessori suo dicere; æquum est, vt nec teneatur nec possit in alienæ famæ præiudicium, cuius non est dominus, tertij nomen indicare, cum eius infamia non perinde ipsi aliquo spirituali bono compensetur, ac pœnitenti compensaretur propriæ famæ detrimentum. Adde, quòd odiosius sit Confessioni, si per eam prodatur tertia persona, quam si oporteat suam quemque dum confitetur nominatim aperire personam.

*Aliena
peccata de-
recta in Cō-
fessione, Sa-
cerdos celen-
re debet.*

Quæritur, an ita facta Confessione vt etiam alterius peccatum simul sit narratum, illud sub Sigillum cadat. De peccato complicitis sequenti Capite dicam. Nunc de aliis inquirimus, quæ vel per modum querelæ,
vel

vel alia occasione, vel ex solo studio ea narrandi in Confessione deteguntur. Vbi in primis non potest esse dubium, quin Sigillo comprehendantur omnia aliorum peccata, quæ ita cum suo peccato pœnitens exprimit, vt connexionem aliquam cum illo habeant, ob quam putauit ea esse narranda. Exempli causa: Adultera narrat se malè à marito fuisse exceptam, ideoque in adulterium lapsam esse: non est dubium quin peccatum mariti Sigillo contineatur. Si verò omnino concomitanter narrata sint, sciat Sacerdos malè se fecisse eiusmodi narrationem admittendo, peius autem facturum imprudenter & sine magna causa de illis postea loquendo: quamuis enim sub Sigillum non cadant, naturali tamen Secreto continentur, eo etiam accedente, quòd eorum reuelatio redundaret in odium Confessionis & scandalum; præsertim cum procliuè sit hominibus suspicari, non nisi ad Confessionem pertinentia in Confessione esse dicta, & fortè iam rescitum sit, tempore Confessionis talia dicta esse Sacerdoti. Ad-
do, ne quidem ex consensu pœnitentis posse Confessorem illa aliorum peccata secreta in Cõfessione detecta reuelare, cum pœnitens non sit dominus famæ sui proximi. Imò consensu suo non faceret, vt odium,
K s quod

quod Sacramento conflatur ex hac reuelatione, omnino cessaret; sicuti fit quando in proprij peccati reuelationem consentit. Ad hæc si concomitanter se habet peccatum proximi in tua Confessione, ita vt Sacerdoti illud æquè liceat reuelare, ac si extra Confessionem detexisses, non est quòd Secreti causa Confessionem obtendas, quasi, vt ipse corripitur, secretò reuelans. Si minùs liceat reuelare in Confessione quàm extra eam auditum, ineptum mediũ sumis ad corripiendum proximum, relicto aptiori, quando in Confessione aperis eius peccatum.

Correptioni inutilis est reuelatio peccati alterius in Confessione.

Denique cum, prò dolor! non desint Sacerdotes impij; quàm erit absurdum, si Sacerdos aliquem denigrans dicere possit sibi in Confessione ab altero quodam eiusmodi peccatum eius esse detectum? Consideratione dignum, quàm grauius hoc genere detractionis peccetur. Cum enim, vt infra videbimus, aliquando etiam cum detrimento integritatis Confessionis liceat, imò oporteat filere peccatum alterius, ne ipse detrimentum patiat, quàm longissimè à charitatis regula declinant, qui etiam cum Sacramenti sacrilega violatione, proximorum peccata narrant sine necessitate, in Confessione.

Docendi potius sunt pœnitentes à Confessione

fessariis, quando non mutat speciem, aut non multum aggrauat, tacendam esse culpam proximi. Quando autem mutat speciem, aut multum aggrauat, generatim quidem dicendum cum quali persona peccauerint, sed non esse detegendam particularem personam, circa quam peccatum est. Ne dicat, exempli causa, confitens, Detraxi Petro, detegendo eius adulterium occultum cum Paula; sed, Detraxi cuidam viro de adulterio occulto: alioqui detrahit de nouo, confitendo detractionem; & talem audiens sine reprehensione, particeps fit damnationis, communicans peccatis alienis. Confessarij etiam non moneant poenitentes, vt vident personas quarum peccata audiuerunt narrari per modum querelæ, aut aliter à prioribus confitentibus in ipsa Confessione. Præstat extra Confessionem hauriri eiusmodi notitiam, & ea ad cautelam aliorum vti, ne talibus grauetur Confessio.

Quomodo proximi peccatum rectè sit memorandum confitenti.

Non fiunt monitiones alijs etiam ex concomitantè solum narratis in Confessione.

Quæres, an ergo secretum peccatum Petri non liceat Paulo in Confessione Confessario Petri reuelare, vt eius saluti melius consulat. Respondeo: Rectè dicit Adrianus in 4. consilia intelligi saluis præceptis. Cum itaque hoc secretum naturale ex præcepto teneatur Paulus seruare, non benè facit consilio iuuandi Petrum illud prodendo, quando

do

do tantum quædam id suadet utilitas sine necessitate. Salutaris etiam est regula, non oportere nec posse Confessarium à pœnitentè exigere, quod ipse pœnitens non tenetur præstare. Non ergo petat in Confessione detectionem tertiæ personæ, quæ hoc aut illud peccatum admisit, suasit aut procuravit: & etiam si fortè iam à pœnitente detecta sit, non petat consensum eam ulterius extra Confessionem reuelandi; non enim tenetur eum pœnitens dare: & etiam tali licentia obtenta (quam fortè putauit se debere concedere confitens) non potest Confessor vii, vt dicemus Capite sequenti.

CAPVT XVII.

An complicitis peccatum cadat sub Sigillum.

NON hîc propriè inquiritur, an complicem teneatur pœnitens in Confessione exprimere; sed solum, an quando expressit, Sacerdos teneatur tamquam Secretum Confessionis illud celare. Duo tamen hîc ad propositum nostrum præmitti possunt dubia. Vnum illud ipsum, an possit, aut etiam teneatur pœnitens complicem reuelare in Confessione. Alterum, an quando confitens est Sacerdos, & peccatum audiendo